

formpartiets — nej, den Gang hed det Venstrereformpartiet — og vor Bestyrelses Formand kom til mig og sagde — ja, undskyld jeg refererer en ganske privat Samtale, jeg skal altsaa neddæmpe Udtrykkene, de faldt lidt anderledes i det fortrolige Rigsdagsprog —: Krigsminister Madsen kommer daglig til Finansudvalget, det ved De jo ikke noget af, for De er jo ikke Medlem af Finansudvalget — jeg har aldrig været Medlem deraf —, men han kommer daglig til Finansudvalget og stiller det ene Forlangende efter det andet. Hvorledes skulle vi dog bære os ad med at lære den Mand, at han skal holde sig inden for sit Budget? Nylig er han kommen med en Lønningslov for Løjtnanterne, og nu maa vi have et Møde i Bestyrelsen. Krigsminister Madsen vil der udtale sine Ønsker i saa Henseende og søge at gøre et Indtryk paa os.

Dette Møde i Bestyrelsen blev altsaa sammenkaldt med den udtrykkelige Forudsætning, at det var for at lære Krigsminister Madsen at bevæge sig indenfor sit Budget. Paa denne Samtale er der ikke andre Vidner end det ærede Medlem og jeg. Har det ærede Medlem glemt den, er den lige sand for mig alligevel, og det var Udgangspunktet for Bestyrelsesmødet. Altsaa holdt vi vort Bestyrelsesmøde i det lille Ordførerværelse her oppe — det var før Ombygningen —, og Krigsminister Madsen udviklede sin Mening om Løjtnanterne. Jeg skal senere komme til, hvorfor det var mig umuligt at være i Besiddelse af det den Gang udarbejdede Forslag. Det handlede kun om Løjtnanter, maaske ogsaa om Intendanten. Det ved jeg dog ikke. Og det drejede sig om 225,000 Kr. Men jeg skulde tage meget fejl, om der ikke ogsaa fandtes Sekondløjtnantslønninger paa dette Forslag. Jeg kan ikke bestemt huske det. Men jeg erindrer, at Krigsminister Madsen under Diskussionen derom udviklede — jeg deltog ogsaa selv i denne Diskussion — bl. a. noget om, at den almindelige Arbejds løn for en Arbejdsmand var 3 Kr. om Dagen, men at der af disse Embedsmænd var nogle, som kun havde 2 Kr. om Dagen, og dermed var der vistnok sigtet til Sekondløjtnanter. Dog, dette er ligemeget. Dette Lovforslag fandt en ikke velvillig Modtagelse. Jeg udviklede saa mine Anskuelse om Lønninger og Løjtnanter, og en gammel Ven, som hørte derpaa, og som er valgt til Rigsdagsmand for 27—28 Aar siden netop paa Grund af sine særlige antimilitaristiske Anskuelse, og hvem det vil gøre mig

ondt at sayne, naar han maaske, netop fordi han har forladt disse Anskuelse, bliver kasseret ved næste Valg, altsaa det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), sagde til mig omtrent saaledes: Det havde jeg aldrig troet, lille Alfred Christensen, at De var saa øm for Løjtnanterne. Dertil svarede jeg omtrent med de Udtryk, som det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) refererede: Det er mig ligemeget, om disse Mænd bære islandske Nattrøjer eller blaa Bukser. De skulle alligevel have den Løn, de fortjene for deres Arbejde. Men Grunden til, at dette Møde blev sammenkaldt, var den, at man vilde holde Krigsministeren indenfor hans Budget. Da vi nu vare komne saa langt, rettede jeg et Spørgsmaal til Hr. Krigsminister Madsen, om det ikke vilde være muligt for ham at finde disse Penge paa sit Budget, om han ikke kunde spare f. Eks. paa Seletøj og andre livløse Genstande og lade de Penge komme de levende til gode. Jeg spurgte, om der ikke var overflødige Officerer, Løjtnanter og Funktionærer, saaledes at man kunde reducere Antallet og lade Lønnen komme de tilbageværende til gode. Ministeren svarede: Nej, det kan jeg ikke. Jeg spurgte da: Kan Krigsministeren da ikke anvise en anden Vej indenfor Budgettet, hvorfra Pengene kunne komme. Nej, det kunde han aldeles ikke. Saa holdt vi op med denne Diskussion med Krigsminister Madsen. Men saa begyndte der en anden Diskussion om, hvad Vælgerne vilde sige til, at Løjtnanterne fik en anden Løn. Jeg skal ikke her sigte nogen af mine gamle Kolleger, skønt jeg meget godt erindrer Sagen. Til disse Betragtninger om, hvad Vælgerne vilde sige til, at Løjtnanterne fik mere i Løn, og til, at det blev Resultatet af en Samling, der ikke bragte Skattelove hjem, hvad der ogsaa blev talt om, at det kunde man jo ikke møde med, svarede jeg, at jeg troede Vælgerne i Københavns 3die Valgkreds vare fornuftige Mænd, og hvis vor Beslutning var fornuftig, vilde disse Vælgere unde Løjtnanterne deres Løn lige saa godt som enhver anden. Men denne Ængstelighed sluttede paa den Maade, at da enhver af os Bestyrelsesmedlemmer havde faaet udleveret et trykt Eksemplar af dette Forslag, blev disse Eksemplarer — for at der ikke skulde komme noget ud om det — samlede og overleverede til Krigsminister Madsen, der puttede dem i sin Lomme.

Det er Sandheden for mig, aldeles absolut Sandhed. Hvis ikke det ærede